

νιώδη στήθη τὸν καθαρὸν ἀέρα. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶχον περιέλθει εἰς παραλυσίαν, τῆς κεφαλῆς κλινούσης πρὸς τὰ ἔμπροσ, τῶν δὲ βραχιόνων καὶ χειρῶν κρεμαμένων κάτω ἀκάμπτων καὶ ἐγκαταλελειμμένων. Οὗτοι εἶχον ἐγκλεισθῇ ἐντὸς τόσων χαμηλῶν τρωγλῶν ὥστε ἦν ἀδύνατον νὰ ἴστανται ἐν αὐταῖς ὄρθιοι· παρὰ τὰς προσπαθείας δὲ τῶν [στρατιωτικῶν] χειρουργῶν πλεῖστοι ἐξ αὐτῶν ἐξέπνευσαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὁ Στρατηγὸς Lasalle ἐπεθεώρησε λεπτομερῶς τὸ μέρος, συνοδευόμενος ὑπὸ διαφόρων ἀξιωματικῶν τοῦ ἐπιτελείου του. Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰρεθέντων βασανιστηρίων μηχανημάτων προῦκάλεσε φρικίαςιν καὶ τρόμον καὶ εἰς ἄνδρας ἀκόμη ἐξωκλειωμένους μὲ τὰς φρικαλεότητας τῶν πεδίων τῶν μαχῶν.

Εἰς τὰ ἐνδότερα, εἰς ὑπόγειόν τινα θόλον, γειτνιάζοντα μετὰ τοῦ δωματίου τῶν ἀνακρίσεων, ἴστατο ξύλινόν τι ὁμοίωμα κατασκευασθὲν ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν μοναχῶν, καὶ παριστάνον τὴν Παρθένον Μαρίαν. Χρυσοῦς στέφανος δόξης περιέβαλλε τὴν κεφαλὴν της, ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ αὐτῆς χειρὶ ἐκράτει σημαίαν. Εἰς πάντας ἐπροξένησεν ὑποπτον ἐνὶ ὕπνῳ ἐκ πρώτης ὄψεως τὸ ὅτι, παρ' ὅλην τὴν μεταξίνην ἐσθῆτα, ἥτις κατήρχετο ἐκατέρωθεν τῶν ὤμων αὐτῆς μετ' ἀφθόνων πτυχῶν, αὕτη ἐφόρει καὶ εἰδὸς τι θώρακος. Μετὰ περιέργον ὁμως ἐκ τοῦ πλησίον ἐξέτασιν ἐφάνη ὅτι τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ σώματος ἦτο κατάστικτον διὰ καθ' ὑπερβολὴν αἰγμηρῶν καρφίων καὶ διὰ μικρῶν ἐπιμήκων λεπίδων ἐγχειριδίων, μὲ τὰς αἰχμὰς ἀμφοτέρων τούτων ἐστραμμένας πρὸς τὸν θεατὴν. Οἱ βραχίονες καὶ αἱ χεῖρες ἦσαν συνδεδεμέναι· μηχανισμὸς δὲ ὀπισθεν τοῦ διαχωρίσματος ἔθετε τὸ ἄγαλμα εἰς κίνησιν. Εἰς ἐκ τῶν ὑπηρειῶν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ἠναγκάσθη, μετὰ διαταγὴν τοῦ Στρατηγοῦ, νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν τὴν μηχανὴν ὡς οὗτος τὴν ἀπεκάλεσεν. Ὅποτεν δὲ ἡ εἰκὼν αὕτη ἐξέτεινε τοὺς βραχίονας αὐτῆς ὡς ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ περιπτύξῃ τινὰ περιπαθῶς εἰς τὴν καρδίαν της, ὁ πλήρης στρατιωτικὸς σάκκος ἐνὸς Πολωνοῦ γρεναδιέρου προσεφέρθη νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν θέσιν τοῦ ζώντος θύματος. Τὸ ἄγαλμα ἐνηγκαλίσθη τὸν σάκκον σφικτῶς, ὁπότεν δὲ ὁ ὑπηρέτης, συμφώνως πρὸς τὰς δοθείσας διαταγὰς, ἔκαμεν ὥστε τὸ ἄγαλμα νὰ ἀνόλῃ τοὺς βραχίονάς του καὶ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ στάσιν, ὁ σάκκος εἶχε διατρυθῇ εἰς βάθος δύο ἢ τριῶν δακτύλων, καὶ ἔμενε κρεμώμενος ἐπὶ τῶν αἰχμῶν τῶν καρφίων καὶ τῶν λεπίδων τῶν ἐγχειριδίων».

«Βασανιστήρια ὄργανα» ποικίλων εἰδῶν εἶχον ἐφευρεθῇ καὶ ἐχρησιμοποιοῦντο ὡς μέσα βασάνων. Μία ἐκ τῶν μᾶλλον ἀπλουστερῶν μεθόδων ἐξηγεῖται οὕτως: Τὸ θῦμα, ἀπογυμνούμενον παντὸς ἐνδύματος, ἐδένετο στερεῶς ὀπισθὰ γκωνα διὰ σκληροῦ σχοινίου, διὰ τοῦ ὁποίου, τῇ ἐνεργείᾳ μιᾶς τροχαλίας ἀννυοῦτο, καὶ προσεδέοντο εἰς τοὺς πόδας του βάρη. Ἀκολούθως ἀφίνετο καὶ ἐπανάληψιν νὰ πίπτῃ, καὶ ἀννυοῦτο αἰφνης μετὰ τιναγμοῦ, ὅστις ἐξήρθρωνε τοὺς ἀρμούς

τῶν βραχιόνων καὶ σκελῶν του, ἐνῶ τὸ σχοινίον, ἐκ τοῦ δοπίου ἐκρέματο, διεπέρα τὴν τρέμουσαν σάρκα του μέ-
χρις ὀστέων.

Μία περίπτωσις ὑπενθυμίζουσα τὰς ἐν ὀνόματι τοῦ Χρι-
στοῦ διαπραχθείσας αὐτὰς ἀγριότητος ἦλθε προσφάτως εἰς
γνώσιν τοῦ δημόσιου ἐν Ρώμῃ. Τὸ τυπογραφεῖον τῆς Βιβλικῆς
Ἑταιρείας, ἔχον ἀνάγκην μεγαλειτέρας εὐρυχωρίας, ἐνωκίασε
πρὸς τοῦτο μεγάλην τινα οἰκίαν πλησίον τοῦ Βαικανοῦ. Μέ-
γας τις καὶ ιδιόρρυθμος κρῖκος εἰς τὴν ὀροφὴν ἐφείλκυσε τὴν
προσοχὴν τῶν ἐνοίκων. Ἐρευνήσαντες δ' ἀνεκάλυψαν τὸ γε-
γονός ὅτι τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἤδη ἀσχολοῦνται ἐκτυποῦν-
τες τὴν Γραφὴν, «τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος, ὃ ἐστὶ ρῆμα
Θεοῦ», καὶ διὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀντίχριστος κατέστη «ἀνίσχυρος»
ὅπως καταθλίβῃ τοῦ λοιποῦ καὶ ἐξολοθρεύῃ τοὺς ἁγίους —
εἶναι αὐτὸ τοῦτο τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον ἐχρησίμευε ποτε ὡς θά-
λαμος τῶν βασανιστηρίων τῆς ἱερᾶς ἐξετάσεως· ὁ δὲ κρῖκος
τῆς τροχαλίας ἐχρησίμευε κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὅπως βα-
σανίζωνται πολλὰ δυστυχῇ πεφριμωμένα θύματα.

Οἱ κατηγορούμενοι ἐπὶ αἵρέσει κατεδικάζοντο πυλλάκις εἰς
ὃ, τι ἐκαλεῖτο «Πρᾶξις πίστεως». Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἀρχὴ
παρέδιδε τὸν καταδικασμένον εἰς τὴν πολιτικὴν ἐξουσίαν,
ἐνῶ ὁ κλῆρος, ἐπὶ προφάσει ἐλέους, ἰκέτευε τὰς ἀρχὰς νὰ εὐ-
σπλαγχνιοδωσι τὸν κατάδικον, καὶ κρατοῦντες τὸν σταυρὸν
ὑψηλά, συνεβούλευον τὸ θῦμα ν' ἀπαρνηθῇ τὰς ἀρχὰς του
καὶ σῶσῃ τὴν παροῦσαν καὶ τὴν μέλλουσαν αὐτοῦ ζωὴν. Αἱ
ἀρχαὶ ἐγνώριζον καλῶς τὸ καθῆκόν των, καὶ οὐδεμίαν ἐδεί-
κνυνον εὐσπλαγχνίαν, εἰμὴ εἰς τοὺς παλινωδοῦντας καὶ μόνον,
προσκιώμεναι οὕτω τοὺς τίτλους «Ὑπερασπιστὴς τῆς πί-
στεως» καὶ «Ἐξολοθρευτὴς τῶν Αἰρετικῶν». Ὁ κατάδικος
αἰρετικὸς ἐνεδύετο τότε μὲν κίτρινόν τι ἔνδυμα πεποικιλμένον
διὰ εἰκότων κυνῶν, ὄφρων, φλογῶν καὶ δαιμόνων, ὠδηγεῖτο
εἰς τὸ μέρος τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, καὶ, δεινόμενος εἰς
πάσσαλον, παρεδίδετο εἰς τὰς φλόγας.

Ὁ Τουρκοεμάδας, ἄλλος διάσημος Γενικὸς Ἱεροεξετα-
στὴς, παρέσχε θαυμάσιον παράδειγμα τοῦ πνεύματος τοῦ
Ἀντιχρίστου. Οἱ Ρωμαιο-Καθολικοὶ συγγραφεῖς παραδέχον-

ται διὸ οὗτος συνειτέλεσεν ὥστε 10,220 πρόσωπα, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νὰ καῶσι ζῶντες· ὁ δὲ Llorente, δοτὶς ἐχρημάτισεν ἐπὶ τρία ἔτη Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως, καὶ εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του ὅλας τὰς ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων μαρτυρίας, εἰς τὰς Ἐκθέσεις αὐτοῦ τὰς δημοσιευθείσας κατὰ τὸ 1817 (τόμος 4ος), δεικνύει διὸ μετὰ τῶν ἐτῶν 1481 καὶ 1808, κατὰ διαταγὴν τοῦ «Ἱεροῦ τούτου Γραφείου» καὶ **μόνον**, οὐχὶ ὀλιγώτεροι τῶν 31,912 ἀνθρώπων ἐκάησαν ζῶντες, καὶ περὶ τὰς 300,000 κατεδικάσθησαν εἰς βασανιστήρια καὶ διαφόρους ἄλλας ποινάς. Πᾶσα Καθολικὴ χώρα ἐν Εὐρώπῃ, Ἀσίᾳ καὶ Ἀμερικῇ εἶχε τὴν ἰδίαν αὐτῆς Ἱερὰν Ἐξέτασιν.

Δὲν δυνάμεθα νὰ παρακολουθήσωμεν τοὺς διωγμοὺς τοῦ Ἀντιχρίστου κατὰ παντὸς διὸ ὡμοίαζε πρὸς μεταρρύνμειν, ἐλευθερίαν συνειδήσεως, ἢ πολιτικὴν ἐλευθερίαν Ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν διὸ οἱ διωγμοὶ οὗτοι ἐξετείνοντο ἐπὶ πάσης χώρας ἐνθα ἡ Παπωσύνη εἶχε κατακτήσει ἔδαφος — Ἐν Γερμανίᾳ, Ὀλλανδίᾳ, Πολωνίᾳ, Ἱταλίᾳ, Ἀγγλίᾳ, Ἰσλανδίᾳ, Σκωτίᾳ, Γαλλίᾳ, Τοπανίᾳ, Πορτογαλίᾳ, Ἀβυσσυνίᾳ, Ἰνδίᾳ, Κούβᾳ, Μεξικῶ, καὶ εἰς τινὰς ἄλλας Νοτιο-Ἀμερικανικὰς Πολιτείας. Ὁ χῶρος δὲν ἐπιτρέπει ἡμῖν νὰ ἀπαριθμήσωμεν ἀτομικὰς περιπτώσεις, αἵτινες θὰ ἐχρησίμευον ὅπως καταδείξωσιν διὸ πλεῖστοι τῶν μαρτύρων ἦσαν ἀληθεῖς ἅγιοι καὶ ἥρωες, οἵτινες, καὶ ὑπὸ τὰς μᾶλλον φρικτὰς ὁδύνας, εἶχον ἀρκοῦσαν χάριν, καὶ ἦσαν πολλάκις εἰς θέσιν, καίτοι βραδέως θνήσκοντες, νὰ ψάλλωσιν ὕμνους, δοξολογίας καὶ εὐχαριστίας εἰς τὴν ἀληθῆ κεφαλὴν τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας, καὶ νὰ προσεύχωνται, ὡς αὐτὸς, ὑπὲρ τῶν ἐχθρῶν των, οἵτινες, ὡς εἶπε προεῖπει, κατεδίωκον αὐτοὺς ἐξ αἰτίας Αὐτοῦ.

Διὰ τὸν αὐτὸν ἐπίσης λόγον δὲν δυνάμεθα νὰ ἐκθέσωμεν λεπτομερῶς ὅλας τὰς τρομακτικὰς, τὰς ἀηδεῖς, καὶ σπαραξικαρδίους βασάνους, αἵτινες ἐφηρμόδθησαν ἐπὶ τινων ἐκ τῶν πολυτίμων κειμηλίων τοῦ Κυρίου ἕνεκα πιστότητος εἰς τὰς ἑαυτῶν πεποιθήσεις Ὑπολογίζεται παρὰ τῶν μετ' ἀκριβείας ἐξετασάντων τὸ ζήτημα, διὸ ἡ Παπωσύνη, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν παρελθόντων 1,300 ἐτῶν, προῦξένησεν, ἐμμέσως, ἢ

ἀμέσως, τὸν θάνατον πεντήκοντα ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων (50,000,000)! Μετὰ βεβαιότητος δὲ δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἢ τε ἀνθρωπίνη καὶ Σατανικὴ ἀγχίνοια ἀννῶθησαν εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν ἐν τῇ ἐφευρέσει νέων καὶ φρικωδῶν βασάνων διὰ τοὺς πολιτικούς τε καὶ θρησκευτικούς ἀντιπάλους τοῦ Ἀντιχριστοῦ, τῶν δευτέρων—τῶν αἰρετικῶν—καταδίωχθέντων μετὰ δεκαπλασίας μανίας. Ἐκτὸς τῶν συνήθων μεθόδων τῶν διωγμῶν καὶ τοῦ θανάτου διὰ στρεβλώσεως, καύσεως, πνιγμοῦ, μαχαιρώσεως, λιμοκτονίας, τοξεύσεως καὶ πυροβολισμοῦ, σατανικαὶ καρδίαι ἐμελέτησαν τίνι τρόπῳ θὰ ἠδύναντο νὰ ἐπηρεάσωσι τὰ μᾶλλον εὐπαθεῖ καὶ εὐαίσθητα μέλη τοῦ σώματος, τὰ ὑποκείμενα εἰς τοὺς μᾶλλον ἀλγεινιότερους πόνους· τηκτὸς μόλυβδος ἐχύθη ἐντὸς τῶν ὠτων· γλῶσσαι ἀπεκόπησαν καὶ μόλυβδος ἐχύθη ἐντὸς τοῦ σώματος· λεπίδες ἐγχειριδίων προσηρμόσθησαν ἐπὶ τροχῶν οὕτως ὥστε νὰ διαμελίζεται τὸ θῦμα βραδέως· λαβίδες κατεπυρακτώθησαν καὶ ἐχρησιμοποιήθησαν ἐπὶ εὐαισθητῶν μερῶν τοῦ σώματος· ὀφθαλμοὶ ἐξωρύχθησαν· οἱ ὄνυχες τῶν δακτύλων ἀπεσπᾶσθησαν τῆς σαρκὸς διὰ πεπυρακτωμένων σιδήρων· ὀπαὶ ἠνοίχθησαν εἰς τὰς πτέρνας, διὰ τῶν ὁποίων ἀνηρτᾷτο τὸ θῦμα· ἄλλοι ἐξηναγκάζοντο νὰ πηδῶσιν ἀπὸ λίαν ὑψηλῶν θέσεων ἐπὶ μεγάλων αἰχμηρῶν καρφίων, ὅπου, σφαδάζοντες ἐκ τῶν πόνων, ἀπέθνησκον βραδέως. Τὰ στόματα ἄλλων ἐπληροῦντο διὰ πυρίτιδος, εἰς τὴν ὁποίαν ἔπειτα ἐτίθειτο πῦρ, καὶ αἱ κεφαλὰὶ αὐτῶν κατεκερματίζοντο· ἄλλοι ἐσφυρηλατήθησαν ἐπὶ ἄκμονος μέχρις οὗ κατεμελίσθησαν· ἐπὶ ἄλλων ἐφηρμόσθησαν φυσητήρες, δι' ὧν, ὡς δι' ἀεραντλίας, πληρωθέντες ἀέρος διερράγησαν· ἄλλοι ἐθανατώθησαν δι' ἀσφυξίας ἐμφραχθέντος τοῦ στομάτους των διὰ τεμαχίων ἀποσπασθέντων ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν σωμάτων, ἄλλων διὰ οὖρων, περιτωμάτων, κλπ., κλπ.,

Ἦθελεν εἶσθαι πάννυ ἀδύνατον νὰ πιστεύσῃ τίς τινὰς τῶν φρικαλεοτήτων αὐτῶν, ἐὰν αὗται δὲν ἦσαν ἐπισήμως ἀποδεδειγμένοι. Αὗται χρησιμεύουσι ν' ἀποδείξωσι μέχρις ὁποίας τρομερᾶς διαφθορᾶς δύναται νὰ κατέλθῃ ἡ ἀνθρωπίνη καρδία, καὶ πόσον τυφλοὶ πρὸς τὸ ὀρθὸν καὶ δίκαιον, καὶ πᾶν ἀγαθόν

ἐνστικτον, δύνανται νὰ καταντήσωσιν οἱ ἄθρωποι ὑπὸ τὴν ἐπιρροὴν **ψευδοῦς, κιβδύλου θρησκείας**. Τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀντιχρίστου ἐταπείνωσε καὶ ἐξηυτέλισε τὸν κόσμον, ὡς τὸ πνεῦμα τοῦ ἀληθοῦς Χριστοῦ, καὶ ἡ δύναμις καὶ ἐπίδρασις τῆς ἀληθοῦς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἥθελεν ἐξυψώσει καὶ ἐξευγενίσει τὰς καρδίας καὶ πράξεις τῶν ἀνθρώπων, — ὡς καὶ θέλει ὄντως συμβῆ κατὰ τὴν **Χιλιετηρίδα**. Τοῦτο δὲ ἐξεικονίζεται, εἰ καὶ ἐν ἀσθενεῖ τινι μέτρῳ, διὰ τῆς προόδου τοῦ πολιτισμοῦ, καὶ τῆς αὐξήσεως τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἔλεους, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἡ δύναμις τοῦ Ἀντιχρίστου ἤρξατο παρακμάζουσα, καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἤρξατο ἀκουόμενος, καὶ ἀξιούμενος προσοχῆς, καίτοι εἰσέτι ἐπιπολαίως.

Οὐδὲν ἄλλο στρατήγημα, ἀληθῶς, τὸ ὁποῖον ἦτο δυνατὸν νὰ φαντασθῶμεν, ἡδύνατο νὰ σχεδιασθῇ κάλλιον πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐξαπαιτήσῃ καὶ καταπιέσῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἐξεμεταλλ ὑῆσαν πᾶσαν διεφθαρμένην διάθεσιν καὶ ἀδυναμίαν τῶν πεπτωκότων ἀνθρώπων· ἐπεκαλέσθησαν καὶ διήγειρον πᾶν χαμερπὲς πάθος, καὶ ἀντήμειψαν τὴν ἱκανοποίησιν τῶν παθῶν ἐκείνων. Ἐδελεάσθησαν, ὄθεν, οὕτως οἱ φαῦλοι, καὶ κατεγράφησαν ὡς ἀφωσιωμένοι ὁπαδοὶ τῆς Παπασύνης, ἐνῶ οἱ εὐγενεσιτέρων βλέψεων ἄνθρωποι ἀπησχολήθησαν δι' ἄλλων μεσῶν — διὰ ἐξωτερικῆς καὶ ὑποκριτικῆς ἐπιδείξεως εὐσεβείας, αὐταπαρνήσεως καὶ ἀγάπης, ἐκδηλωθεισῶν διὰ τῶν μοναστικῶν αὐτῆς ἰδρυμάτων, τὰ ὁποῖα ὁμως ἐχρησίμευσαν μόνον νὰ παροδηγήσωαί πολλοὺς ἐξ αὐτῶν μακρὰν τῶν τρίβων τῆς ἀρετῆς. Οἱ θιασῶνται τῆς εὐθυμίας καὶ κονφόριτος εὖρον ἄφθονον εὐχαρίστησιν εἰς τὰς παρατάξεις αὐτῆς καὶ ἐπιδείξεις, τὰς πομπὰς αὐτῆς καὶ τὰς τελειὰς· οἱ ἐπιχειρηματαίαι καὶ ἱπποτικοὶ ἐξ αὐτῶν εἰς τὰς ἀποστολάς καὶ σταυροφορίας αὐτῆς, οἱ φαυλόβιοι εἰς τὰς ἐγγράφους ἀφέσεις τῶν ἁμαρτιῶν, καὶ οἱ ἀνηλεῖς φανατικοὶ εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις αὐτῆς πρὸς κατάθλιψιν τῶν ἀντιφρονούντων.

Ἐν φρίκῃ καὶ ἀπορίᾳ διερωτῶμεν ἑαυτούς, διατί οἱ Βασιλεῖς, Αὐτοκράτορες καὶ ἡγεμόνες, καὶ αὐτὸς ὁ λαὸς ἐν γένει, ἐπέτρεψαν τοιαύτας φρικαλεότητας; Διατί δὲν ἐξηγέρθησαν ἀπὸ πολλοῦ ὅπως πατάξωσι τὸν Ἀντίχριστον; Ἡ ἀπάντησις

εὐρίσκεται ἐν αὐταῖς ταῖς Γραφαῖς (Ἀποκλ. ιη . 3): Τὰ ἔθνη ἐμεθύσθησαν (περιῆλθον εἰς ἀναισθησίαν), ἀπώλεσαν τὰς αἰσθήσεις των πίνοντες τὸν ἀνάμικτον οἶνον (ψευδεῖς καὶ ἀληθεῖς διδασκαλίας ἀναμεμιγμένας), τὸν ὁποῖον προσέφερεν αὐτοῖς ἡ ἀποστάτις Ἐκκλησία. Οὗτοι ἐξηπατήθησαν ὑπὸ νῶν ἀξιώσεων τῆς Παπασύνης. Καὶ εἶνε ἀληθές νὰ εἰπωμεν ὅτι, καὶ σήμερον ἀκόμη, κατὰ μέρος μόνον ἡγέρθησαν ἐκ τῆς ἐαυτῶν νάρκης· διότι, καίτοι οἱ πρέσβεις τῶν βασιλέων, προσπίπτοντες ἐνώπιον τοῦ Πάπα, δὲν προσφωνοῦσιν αὐτὸν ὡς τὸ πάλαι « Ἀμνὸν τοῦ Θεοῦ, αἶροντα τὰς ἁμαρτίας τοῦ κόσμου », οὐδὲ θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς « Θεὸν μετὰ ἐξουσίας ἐπὶ πάντων τῶν ἐπὶ γῆς καὶ ἐν οὐρανοῖς », ἐν τούτοις μακρὰν εἰσέει ἀπέχουσι τοῦ νὰ κατανοήσωσι τὴν ἀλήθειαν—ὅτι ὁ Παπισμὸς ὑπῆρξε, καὶ εἶναι, ἡ ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ ἀπομίμησις τῆς ἀληθοῦς Βασιλείας.

Ἐνῶ δὲ Βασιλεῖς καὶ στρατιῶται ἀπηλύθησαν ἀπὸ τὸ ἀπάνθρωπον αὐτὸ ἔργον, δὲν συνέβη τὸ αὐτὸ ὁμῶς καὶ μετὰ τὴν ἁγίαν (!) ἱεραρχίαν· συνεπῶς εὐρίσκομεν τὴν κατὰ τὸ 1423 μ. Χ. ἐν Σιέννη συνελθοῦσαν Γενικὴν Σύνοδον, διακηρύττουσαν ὅτι ἡ διάδοσις τῆς πλάνης εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου ὀφείλεται εἰς τὴν ἀδράνειαν τῶν ἱεροεξεταστῶν—πρὸς δυσαρέσκειαν τοῦ Θεοῦ, ζημίαν τοῦ Καθολικισμοῦ καὶ ἀπώλειαν τῶν ψυχῶν! Οἱ ἄρχοντες τῶν λαῶν παρηνέθησαν, διὰ τῶν οἰκιρμῶν τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐξοντώσωσι τὴν αἵρεσιν, ἐὼν ἡθέλον νὰ διαφύγῃσι τὴν θείαν ἐκδίκησιν· καὶ τέλειαι ἀφέσεις ἁμαρτιῶν ἐχορηγήθησαν εἰς πάντας ὅσοι ἡθέλον ἐπιδώσῃ εἰς τὸ ἔργον τοῦ ὁλέθρου, ἢ ἡθέλον προμηθεύσει ὅπλα πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν. Τὰ θεσπίσματα ταῦτα ἐδημοσιεύοντο εἰς τὰς Ἐκκλησίας κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν. Πλείστοι δ' εἶναι οἱ Ρωμαιο-καθολικοὶ θεολόγοι καὶ ἱστορικοὶ, οἵτινες μετεχειρίσθησαν τὸν κάλαμόν των εἰς τὸ ἀνίερν ἔργον τοῦ νὰ δικαιολογῶσι, συνιστῶσι καὶ ἐξαίρῃσι τὴν καταδίδωξιν τῆς αἵρέσεως. Ὁ Βελλαρμῖνος, ἐπὶ παραδείγματι, διακηρύττει ὅτι οἱ ἀπόστολοι « ἀπέσχον τοῦ νὰ ἐπικαλεσθῶσι ἀνθρώπινον βραχίονα, διότι δὲν ὑπῆρχον Χριστιανοὶ ἡγεμόνες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν ». Ὁ Δόκτωρ Dens, διάσημος

Ρωμαιο-καθολικὸς θεολόγος, ἐδημοσίευσεν θεολογικὸν τι ἔργον κατὰ τὸ 1758, καὶ τὸ ὁποῖον θεωρεῖται παρὰ τῶν παπικῶν σήμερον ὡς κλασικὴ αὐθεντία, ἰδίως ἐν τοῖς Πανεπιστημίοις των, ἐνθα ἐκτιμᾶται ὡς τοιαύτη θεολογικὴ αὐθεντία ὡς ὁ Blackstone ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἀστικὸν νόμον. Τὸ ἔργον τοῦτο διαπνέεται ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς καταδιώξεως ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους. Οἱ προστάται τῆς αἱρέσεως καταδικάζονται ἐν αὐτῷ εἰς τὴν δήμευσιν τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶν, τὸν ἐκπατρισμόν των, περιορισμὸν αὐτῶν ἐν φυλακῇ, τὴν εἰς θάνατον καταδίκην των καὶ τὴν στέρησιν Χριστιανικῆς κηδείας.

Μία. ἐκ τῶν ἐγκεκριμένων ἁρῶν, ἣτις ἐδημοσιεύθη εἰς τὸν «Ποντιφικὸν Ρωμαῖον» ὅπως γίνηται χρῆσις αὐτῆς κατὰ τῶν διαμαρτυρομένων, ἔχει ὡς ἑξῆς :—

«Εἶθε ὁ Παντοδύναμος Θεὸς καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι αὐτοῦ νὰ καταρασθῶσιν αὐτοὺς μὲ τὴν καταραν μεθ' ἧς ὁ διάβολος καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ εἰσι κατηραμένοι. Ὡς ἐξολοθρευθῶσι δὲ ἀπὸ τῆς γῆς τῶν ζώντων. Ὁ ἀτιμώτερός τῶν θανάτων ἅς ἔλθῃ ἐπ' αὐτῶν, καὶ ἅς κατέλθῃσι ζῶντες εἰς τὸν λάκκον. Τὸ σπέρμα αὐτῶν ἅς ἐξολοθρευθῇ ἐκ τῆς γῆς—ὑπὸ πείνης, καὶ δίψης, γυμνότητος καὶ πασσῆς ταλαιπωρίας ἅς ἀπολεσθῶσιν. Εἶθε νὰ ἔχῃσι πᾶσαν δυστυχίαν, λοιμὸν καὶ βάσανον. Πάντα δ' ὅσα κέκτηνται ἔστωσαν κατηραμένα. Εἴτε λαλῶσιν εἴτε σιωπῶσιν, ἔστωσαν κατηραμένοι. Ἐσωθέν τε καὶ ἔξωθεν ἔστωσαν κατηραμένοι. Ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς αὐτῶν μέχρι τοῦ πέλματος τῶν ποδῶν αὐτῶν ἔστωσαν κατηραμένοι. Ὡς τυφλωθῶσιν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν καὶ τὰ ὦτα αὐτῶν ἅς κωφασθῶσι τὸ στόμα αὐτῶν ἅς γεινῇ ἄλαλον, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτῶν ἅς κολληθῇ εἰς τὰς σιαγῶνας αὐτῶν, ἅς μὴ χειρίζωνται αἱ χεῖρες αὐτῶν μηδὲ οἱ πόδες αὐτῶν ἅς βαδίζωσι. Πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος αὐτῶν ἔστωσαν κατηραμένα. Κατηραμένοι ἔστωσαν εἴτε ἴστανται εἴτε κεῖνται, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος· οὕτω δ' ἅς σβεσθῇ ὁ λύχνος αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. Μετὰ κυνῶν καὶ ὄνων ἔστω ἡ ταφή αὐτῶν. Πειναλέοι δὲ λύκοι ἅς καταφάγῃσι τὰ πτώματά των. Ὁ Διάβολος καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ ἔστωσαν εἰς αἰῶνας οἱ σύντροφοὶ των. Ἀμήν, Ἀμήν· Γένοιτο, γένοιτο».

Τοῦτο εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς Παπwsύνης· πάντες δὲ οἱ μέτοχοι τοῦ πνεύματος τοῦ ἀληθοῦς Χριστοῦ δύνανται εὐχερῶς νὰ διαγνώσῃσι μίαν τόσον χαμερπῇ ἀπομίμησιν καὶ παραποιήσιν.

Ἀφοῦ λοιπὸν αἱ δογματικαὶ πλάναι κεῖνται εἰς τὴν βᾶσιν

αὐτὴν πασῶν τῶν πλανῶν τῆς διαγωγῆς, δὲν ἡδύνατο νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ὅτι, τῶν δογματικῶν διδασκαλιῶν παραμενουσῶν τῶν αὐτῶν, τὸ κακὸν αὐτῶν πνεῦμα καὶ οἱ κακοὶ αὐτοῦ καρποὶ δὲν θὰ ἐβράδυνον ν' ἀναφανῶσι καὶ πάλιν, διὰ παρομοίων πράξεων ἀδικίας, καταθλίψεως, δεισιδαιμονίας. ἁμαθείας καὶ διωγμοῦ, καὶ ὅτι πᾶν μέσον, ὅπερ δύναται νὰ ἐπινοηθῇ, ἤθελε καὶ πάλιν ἀναζητήσει διὰ τὴν παλινόρθωσιν, συγκράτησιν καὶ ἐξάπλωσιν τῆς κατ' ἀπομίμινδιν Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Εἰς ἀπόδειξιν τούτου παραθέτομεν περιστατικά τινα, τὰ ὅποια ἦλθον ἐσχάτως εἰς γνῶσιν ἡμῶν :—

Εἰς Ahuehuetitlan Guerrero τοῦ Μεξικοῦ, τὴν 7ην Αὐγούστου, 1887, εἰς αὐτόχθων Διαμαρτυρόμενος ἱεραπόστολος, ὀνομαζόμενος Ἀβραὰμ Gomez καὶ δύο βοηθοὶ αὐτοῦ, ἐφονεύθησαν ἐν πάσῃ ψυχραιμίᾳ ὑπὸ τῶν Ἰθαγενῶν, τῇ ὑποκινήσει ἐνὸς Ρωμαιο-καθολικοῦ ἱερέως, Πάτερ Vergara, ὅστις, λειτουργῶν τὴν προτεραίαν, λέγεται διὸ παρεκίνησε τὸν λαὸν νὰ « τιμωρήσωσι τὸν διάκονον τοῦ Σατανᾶ » ὅστις εἶχεν ἔλθει ἐν τῷ μέσῳ των πρὸς παράδειγμα ἄλλων, προσθέσας διὸ ὤφειλον « νὰ τὸν φονεύσωσιν », ὑπολογίζοντες περὶ τῆς ἀσφαλείας αὐτῶν εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ἀστυνομίας, ὡς ἐπίσης τοῦ ἱερέως. Ὁ λόγος τοῦ ἱερέως ἦτο νόμος διὰ τὸν ἐν σκοτει βεβυθισμένον λαόν, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τὰς πολιτικὰς ἀρχάς. Τὸ κατεσπαραγμένον σῶμα τοῦ δυστυχοῦς ἱεραποστόλου ἐσύρθη διὰ τῶν ὁδῶν, καὶ ὑπεβλήθη εἰς πᾶν εἶδος ὕβρεων—ὡς προειδοποιήσας εἰς ἄλλους. Διὰ τὸν φόνον αὐτὸν οὐδεμία δικαιοσύνη ἀπεδόθη

Ὁ Ἰνεξάρτητος (Independent) τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐπιστήσας τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ ἐπὶ τῆς αἰμοχαροῦς αὐτῆς δολοφονίας, προῦκάλεσε τὴν ἐξῆς ἀντιπαρατήρησιν παρὰ τῆς ἐφημερίδος Freeman, σημαντικοῦ Παπικοῦ ὄργάνου ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ :—

« Οὗτοι [οἱ Διαμαρτυρόμενοι ἱεραπόστολοι] βλέπουν εἰλικρινεῖς ἀνθρώπους γονατίζοντας, ἐπὶ τῇ φωνῇ τοῦ Ἀγγέλου, πρὸς τιμὴν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καὶ τῆς ἐνσαρκώσεως. Ἡ Ἀγ. Γραφή, λέγουσι, νὰ ἐξαλείψῃ ταχέως τὴν τοιαύτην « δεισιδαιμονίαν ». Ἐν φῶς καλεῖ πρὸ τῆς εἰκόνης τῆς Μητρὸς τοῦ Θεοῦ. Ἄ ! ἀνακράζει ὁ ἱεραπόστολος, « Ἡμεῖς θὰ διδάξωμεν ταχέως τοὺς ἐν σκοτίᾳ νὰ συντρέψωσι τὸ σύμβολον ἐκεῖνο »

καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἐὰν ὁ φόνος ὁλλῶν τοιούτων ἱεραποστόλων ἤθελε κρατήσει ἄλλους ὁμοίους τῶν κατ' οἶκον, θὰ ἐκλίνομεν—ἡμεῖς οἱ Παπικοὶ ἡμεῖθα τόσον κακοὶ—ὥστε νὰ εἰπώμεν: Ἄς ὑπάγῃ ἔμπρὸς ὁ χορὸς καὶ ὥς εἶναι ἀπεριόριστος ἡ χαρά».

Εἰς ἱεροκῆρυξ, ὀνόματι C. G. Moule, διηγεῖται μίαν ὀδυνηρὰν ἱστορίαν, ἣτις ἐκυκλοφόρησε ἀνὰ τὸν τύπον περὶ τοῦ ἐν Μαδεΐρα διωγμοῦ τοῦ Ροβέρτου KePey καὶ τῶν διὰ τοῦ κηρύγματος αὐτοῦ ἐπιστραφέντων εἰς τὸ Εὐαγγέλιον, οὔτινες, μετὰ τῶν τέκνων των, ἀνερχόμενοι ἐν ὄλῳ εἰς χίλια περίπου πρόσωπα, ἐξεπατρίσθησαν, καταδικασθέντες εἰς τοῦτο διότι ἔλαβον ψυχίον τι ἀληθείας.

Εἰς τὴν οὕτως ὀνομαζομένην «Διαμαρτυρομένην Πρωσσίαν» ὁ Ποιμὴν Thummel συνελήφθη διότι «προσέβαλε τὴν Ρωμαιο-καθολικὴν Ἐκκλησίαν». Οὗτος ἐδημοσίευσεν φυλλάδιον δι' οὗ ἐπέκρινε τὴν Παπασύνην, καὶ ἐν τῷ ὁποίῳ μία τῶν «προσβλητικῶν» φράσεων κατέληγεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ Παπασύνη εἶναι ἀποστασία, «ὥκοδομημένη ἐπὶ τῆς δεισιδαιμονίας καὶ εἰδωλολατρείας».

Πρὸ τινος χρόνου, μετὰ τὴν Πρωσσίαν καὶ Ἰσπανίας ὑφίστατο διένεξις τις περὶ τῶν Καρολινείων Νήσων, ὁ δὲ Πάπας διωρίσθη διαιτητὴς ἢ κριτὴς, ὅπως λύσῃ τὴν διαφορὰν. (Τοῦτο ὑπενθυμίζει τινὰ περὶ τῆς προτέρας αὐτοῦ δυνάμεως καὶ πολιτείας, ὡς διαιτητοῦ καὶ ὑπεριάτου κριτοῦ τῶν ἐθνῶν). Ἡ ἀπόφασις τοῦ Πάπα ὑπῆρξεν ὑπὲρ τῆς Ἰσπανίας. Πάραυτα τότε ἐξαπεστάλη ὑπὸ τῆς Ἰσπανίας ἐν πολεμικόν, πεντήκοντα στρατιῶται καὶ ἑξ ἱερεῖς· ἅμα ὡς τὸ πολεμικὸν κατέπλευσεν ἐκεῖ, ὁ M. Doane, Ἀμερικανὸς ἱεραπόστολος, ἐφυλακίσθη, καὶ ἀπηγορεύθη πᾶσα μετὰ τῶν ὁμοφρόνων αὐτοῦ ἐπικοινωνία, ἄνευ ἄλλης ἀφορμῆς, εἰμὴ διότι ἡρνήθη νὰ παραδώσῃ τὸ ἔργον καὶ τὴν περιουσίαν τῆς ἱεραποστολῆς εἰς τοὺς ἱερεῖς!, καὶ διότι εἰς τὰς νήσους αὐτάς, ἀνηκούσας τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν Ἰσπανίαν, τῆς δὲ Ἰσπανίας ἀνηκούσης εἰς τὸν Πάπαν, οὐδεμία ἄλλη ἐκτὸς τῆς θρησκείας τοῦ πάπα δύναται νὰ εἶναι ἀνεκτὴ.

Κύριός τις, πρῶην Ρωμαιο-Καθολικός, καὶ φίλος τοῦ συγγραφέως, διηγεῖται ὅτι, ταξιδεύων ἐσχάτως ἀνὰ τὴν Νό-

των Ἀμερικῆν, ἐλιθοβολήθη καὶ ἠναγκάσθη νὰ φύγῃ διὰ πῆν ζωὴν του, διότι οὔτε ἀπεκαλύφθη οὔτε ἐγονάτισε μετὰ τοῦ πλήθους ὁπότεν οἱ Παπικοὶ ἱερεῖς, φέροντες τὸν σταν- ρὸν καὶ τὴν ἀγίαν δωρεὰν, διήρχοντο τὰς ὁδοὺς. Παρομοία δ' ἄλλη περιπτώσεις, καθ' ἣν τρεῖς Ἀμερικανοὶ ἐκτυπήθησαν ὑπὸ τῶν ἱερέων, κατεδιώχθησαν ὑπὸ τοῦ πλήθους καὶ συνε- λήφθησαν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας ἐν αὐτῇ τῇ πρωτευούσῃ τῆς Ἰσπανίας, τῇ Μαδρίτῃ, διὰ παρόμοιον πταῖσμα, διατηρεῖται ἀναμφιβόλως νωπὴ εἰς τὴν μνήμην πολλῶν ἀναγινωσκόντων πὸν ἡμερήσιον τύπον.

«Ὁ Ἐπιστραφεὶς Καθολικὸς» μεταφέρει εἰς τὰς στήλας του τὰ ἐπόμενα ἐκ τοῦ Φρουροῦ (Watchman) Παπικῆς τινος ἐφημερίδος δημοσιευομένης ἐν Ἀγ. Λουδο- βίῳ, Μο:—

«Τὸν Προτεστανισμόν! πρέπει νὰ σύρωμεν καὶ διαμελίσωμεν αὐτὸν εἰς τέσσαρα. Πρέπει νὰ ἀνασκοποίσωμεν καὶ κρεμάσωμεν αὐτὸν ἐπὶ τῶν φωλεῶν τῶν κοράκων. Πρέπει νὰ κατασχίσωμεν αὐτὸν μὲ λαβίδας (τα- νάγες) καὶ καυτηριάσωμεν αὐτὸν μὲ πεπυρακτωμένα σίδερα. Πρέπει νὰ γερίσωμεν αὐτὸν μὲ ἀναλελυμένον μόλυβδον, καὶ βυθίσωμεν αὐτὸν εἰς πὸ πῦρ τοῦ ἕδου, εἰς ἑκατὸν ὀργυιῶν βάθος».

Ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τὸ παρελθόν, εἶναι ἐντελῶς ἐνδεχόμε- νον ὅτι, μὲ τοιοῦτον πνεῦμα, ὁ συντάκτης τοῦ Watchman, εἰάν εἶχεν εἰς χεῖράς του ἐξουσίαν, ἤθελε ταχέως ἐπεκτείνει πᾶς ἀπειλὰς του ἀπὸ τοῦ Προτεσταντισμοῦ εἰς τὰ ἄτομα αὐτῶν τῶν Προτεσταντῶν.

Εἰς Βαρκελώνην τῆς Ἰσπανίας ἐκάησαν ἐσχάτως μέγας ἀριθμὸς ἀντιτύπων τῆς Γραφῆς, κατὰ διαταγὴν μὲν τῆς Κυ- βερνήσεως,—φυσικῶς δὲ τῇ ὑποκινήσει τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης. Τὸ ἐπόμενον ἄρθρον, μεταφρασθὲν ἐκ τῆς «Κα- θολικῆς Σημαίας», τοῦ ἐκεῖ ὀργάνου τοῦ Παπισμοῦ, δεικνύει ὅτι οἱ παπικοὶ κύκλοι ἐπεδοκίμασαν καὶ ἐξετίμησαν πῆν πρᾶξιν. Τὸ ἐν λόγῳ ὄργανον λέγει.—

«Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς! ἐτράπημεν ἐπὶ τέλους πρὸς τοὺς χρόνους, καθ' οὓς οἱ διαδίδοντες αἰρετικὰς διδασκαλίας ἐτιμωροῦντο διὰ παραδειγματι- κῶν ποινῶν. Τὸ Ἅγιον Δικαστήριον τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως ἀνάγκη νὰ ὑπανδρυσθῇ ταχέως. Ἡ βασιλεῖα αὐτοῦ θέλει εἰσδαὶ μᾶλλον ἐνδοξος καὶ καρποφόρος καρ' ὅ τι ὑπῆρξε κατὰ τὸ παρελθόν. Ἡ Καθολικὴ

ἡμῶν καρδία ὑπερεκχειλίζει ἐκ πίστεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ, ἡ δὲ ἄπειρος χαρὰ ἦν αἰσθανόμεθα, ἀρχίζοντες νὰ δρέπωμεν τοὺς καρποὺς τῆς παρούσης ἡμῶν ἐκστρατείας, ὑπερβαίνει πᾶσαν φαντασίαν. Ὅποια εὐχάριστος ἡμέρα θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς ὅταν βλέπωμεν τοὺς Ἀντικληρικοὺς σφαδάζοντας ἐντὸς τῶν φλογῶν τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως !

Ὅπως ἐνθαρρύνῃ δὲ μίαν ἄλλην σταυροφορίαν, ἡ αὐτὴ ἐφημερὶς λέγει:—

« Πιστεύομεν ὅτι εἶναι καθήκον ἡμῶν νὰ δημοσιεύσωμεν τὰ ὀνόματα τῶν ἀγίων ἐκείνων ἀνδρῶν, ὑπὸ τὰς χεῖρας τῶν ὁποίων ἔπαθον τόσοι ἁμαρτωλοί, ὅπως οἱ πιστοὶ Καθολικοὶ γεραίρωσι τὴν μνήμην αὐτῶν:—

Ὑπὸ τοῦ Torquemada —

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες καέντες ζῶντες, . . . 10,220

Καέντες ἐν ὁμοιώματι, * . . . 6,840

Καταδικασθέντες εἰς ἄλλας ποινάς, . . . 97,371

Ὑπὸ τοῦ Diego Deza —

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες καέντες ζῶντες, . . . 2,592

Καέντες ἐν ὁμοιώματι, . . . 829

Καταδικασθέντες εἰς ἄλλας ποινάς, . . . 32,952

Ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Jiminez de Cisneros —

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες καέντες ζῶντες, . . . 3,564

Καέντες ἐν ὁμοιώματι, . . . 2,232

Καταδικασθέντες εἰς ἄλλας ποινάς, . . . 48,059

Ὑπὸ τοῦ Adrian de Florencia —

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες καέντες ζῶντες . . . 1,620

Καέντες ἐν ὁμοιώματι, . . . 560

Καταδικασθέντες εἰς ἄλλας ποινάς . . . 21,835

« Ὀλικὸς ἀριθμὸς ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καέντων ζώντων, ὑπὸ τὴν διακονίαν 45 ἀγίων

Γενικῶν Ἱεροεξεταστῶν, . . . 35,534

« Ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν καέντων ἐν ὁμοιώματι, 18,637

Ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν εἰς ἄλλας ποινάς καταδικασθέντων . . . 293,533

« Τὸ ὅλον, . . . 347,704

* Σημ. Μ.—Ὅσους δεν ἠδύναντο νὰ συλλάβωσι καὶ καύσωσι ζῶντας ἔκαιον τα ὁμοιωματα αὐτῶν ἀνδρείκελα, εἰκόνας κλπ.

Η ΠΑΠΙΚΗ ΧΙΛΙΕΤΗΡΙΣ

Ὡς ἡ ἀληθὴς Βασιλεία τοῦ ἀληθοῦς Χριστοῦ μέλλει νὰ διαρκέσῃ χίλια ἔτη, οὕτως ἡ Παπικὴ ἀπομίμησις τῆς βασιλείας ἐκείνης θεωρεῖ τὴν χρονικὴν περίοδον τῆς μεγαλειέρας αὐτῆς εὐημερίας, ἣτις ἤρχισε ἀπὸ τοῦ 800 καὶ ἔληξε εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, εἰς τὸ 1800, ὡς τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς Χιλιετοῦς βασιλείας τῆς προφητευομένης ἐν Ἀποκλ. κ' Τὴν δὲ μετὰ ταῦτα περίοδον, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Παπασὺνὴ ἀπώλεσε πᾶσαν τὴν κοσμικὴν αὐτῆς ἐξουσίαν, ὑπέστη τοσαύτας προσβολὰς παρὰ ἐθνῶν πρῶην ὑποστηρικτῶν αὐτῆς, καὶ ἀπεσιερέθη τῶν χωρῶν, εἰσοδημάτων καὶ προνομίων, τὰ ὁποῖα ἀπὸ πολλοῦ διεξεδίκει καὶ κατεῖχεν, οἱ Παπικοὶ θεωροῦσιν ὡς τὸν «μικρὸν χρόνον» τὸν ἀναφερόμενον ἐν Ἀποκλ. κ' 3, 7, 8, εἰς τὸ τέλος τῆς Χιλιετηρίδος, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου ὁ Σαταῖᾰς δεον νὰ λυθῇ

Αἱ χρονολογίαι δὲ αἵτινες σημειοῦσι τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν λήξιν τῆς Παπικῆς Χιλιετηρίδος τῆς ἀμαθείας, δεισιδαιμονίας καὶ δολιότητος, δεικνύονται σαφῶς ἐν τῇ Ἱστορίᾳ Ρωμαιοκαθολικός τις σ γγραφεύς * ὡς ἐξῆς ἀναφέρει περὶ τῆς ἀρχῆς τῆς θρησκευτικῆς αὐτοκρατορίας Ἡ στέψις τοῦ Καρολομάγνου (Charlemagne ὡς Αὐτοκράτορος τῆς Δύσεως, ὑπὸ τοῦ Πάπα Λέοντος, 800 μ Χ, ἦτο πράγματι ἡ ἀρχὴ τῆς Ἀγίας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας» **

Καίτοι ἡ Παπασὺνὴ ὠργανώθη ἀπὸ πολλοῦ ὡς θρησκευτικὸν σύστημα καὶ «ἐγκατεσιτάθη» εἰς κοσμικὴν ἐξουσίαν εἰς

* «Ἡ ἐδρα τοῦ Ἀγίου Πέτρου».

** «Ἡ Ἀγία Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία, ἦτο ὁ τίτλος τοῦ μεγάλου πολιτικοῦ καθεστώτος κατὰ τοὺς μέσους αἰῶνας. Τοῦτο ἔσχε τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ μετὰ τοῦ Καρολομάγνου. Ἡ Παγκόσμιος Ἱστορία τοῦ Fisher, εἰς σελίδα 252, περιγράφει αὐτὸ ὡς ἐξῆς. »

«Θεωρητικῶς τὸ καθεστὸς αὐτὸ ἦν ἡ ἔνωσις μεταξὺ τῆς κοσμικῆς Πολιτείας καὶ κοσμικῆς Ἐκκλησίας — ἀδιαίρετός τις κοινότης ὑπὸ Αὐτοκράτορα καὶ Πάπαν, τῶν ἐξ οὐρανοῦ ὠρισμένων (;) αὐτῆς κεφαλῶν, κοσμικῆς τοιαυτῆς καὶ πνευματικῆς.» Καὶ ἐπειδὴ οἱ Πάπατ, ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Χριστοῦ, ἔχριον τοὺς αὐτοκράτορας, ἐπεται ὅτι οὗτοι ἦσαν αἱ πραγματικαὶ κεφαλαὶ τοῦ καθεστώτος αὐτοῦ. »

τὸ 539 μ. Χ., ἐνιούτοις ὁ Καρολομάγνος εἶναι ἐκεῖνος οσὶς παρεχώρησε καὶ ἀνεγνώρισε κατὰ τύπους τὴν **κοσμικὴν κυριαρχίαν** τοῦ Πάπα. Καὶ ὡς ὁ Καρολομάγνος ἦτο ὁ πρῶτος αὐτοκράτωρ ἐπὶ τῆς «Ἁγίας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας», εἰς τὸ 800 μ. Χ., οὕτω Φραγκῖσκος ὁ Β'. ἦτο ὁ τελευταῖος, καὶ οἰκειοθελῶς ἰγκατέλειπε τὸν τίτλον του τὸ 1800 Μ. Χ.* Ὅπως δέ, πρὸ τοῦ ἔτους 800, ἡ Παπασύνη ὑποῦτο ὑποβοηθουμένη ὑπὸ τοῦ Ρωμαϊκοῦ «**Θηρίου**» (τοῦ λαοῦ) καὶ ὑπὸ τῶν «**κεράτων**» αὐτοῦ (τῶν ἐξουσιῶν), οὕτω μετὰ τὸ 1800 ἀπώλεσε τὴν ἐπὶ τῶν βασιλέων καὶ λαῶν κοσμικὴν αὐτῆς ἐξουσίαν, καὶ ἐσπαράχθη καὶ ἐλεηλατήθη παρ' ἐκείνων οἵτινες πρότερον τῇ παρείχον ὑποστήριξιν (Ἀποκάλ. ιζ 16—17). Καὶ σήμερον, καίτοι εἰσέτι ἀπολαμβάνει τιμὰς καὶ κέκτηται εὐρεῖαν ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν συνειδήσεων τῶν λαῶν, ἡ Παπασύνη θρηνεῖ τὴν ἀπώλειαν παντὸς δι' ὁμοίαν πρὸς κοσμικὴν κυριαρχίαν.

Ὁ προσεκτικὸς ἀναγνώστης δύναται νὰ παρατηρήσῃ τέσσαρας περιόδους, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥτιον εὐκρινῶς διακρινόμενας, ἐν τῇ ἀναπτύξει καὶ ἐξυψώσει τοῦ Ἀντιχρίστου, καὶ τέσσαρας ἄλλας ἐπίσης εὐκρινῶς σημειούσας τὴν πτώσιν αὐτοῦ.

Αἱ τέσσαρες χρονολογίαι τῆς ἀναπτύξεως αὐτοῦ εἰσιν: —

1η «Ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Παύλου, περὶ τὸ 50 μ. Χ., ἡ ἔναρξις τῆς μυστηριώδους ἐνεργείας τῆς ἀνόμου φιλοδοξίας, ἥτις ὑπῆρξεν ἡ ἀφειρηρία.

2α Ἐκείνη κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Παπασύνη, ὁ «Ἄνθρωπος τῆς Ἀνομίας», διωργανώθη τὸ πρῶτον ὡς ἱεραρχία τ. ἔ. ἡ Ἐκκλησία διωργανώθη βαθμιαίως, καὶ οἱ πάπαι ἀνεγνωρίσθησαν ὡς ἡ Κεφαλὴ, ὡς οἱ ἀντιπροσωπεύοντες τὸν Χριστόν,

* Διὰ τῆς μάχης τοῦ Marengo, 1800, καὶ τῆς Austerlitz, 1805, ἡ Γερμανία δις κατερρίφθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ Ναπολέοντος. Τὸ κύριον ἀποτέλεσμα τῆς δευτέρας ἡττης ὑπῆρξεν ἡ ἴδρυσις τῆς Ὁμοσπονδίας τοῦ Ρίνου ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Γαλλικῆς κυβερνήσεως. Τὸ γεγονός τοῦτο ἔθεδε τέρμα εἰς τὴν ἀρχαίον Γερμανίαν, ἢ [Ἀγίαν] Ρωμοϊκὴν Αὐτοκρατορίαν, μετὰ διάρκειαν χιλίων ἐτῶν». — White Παγκόσμιος Ἱστορία, σελ. 508.

βασιλεύοντες ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ἐπὶ τῶν ἐθνῶν ἀπὸ τοῦ 300 περίπου μ. Χ. μέχρι τοῦ 494 *

3η Ὁ χρόνος καθ' ὃν οἱ πάπαι ἤρξαντο ἐξασκοῦντες πολιτικὴν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν, ὡς θέλει καταδειχθῇ ἀκολούθως, κατὰ τὸ ἔτος 539 μ. Χ. (Ἴδε Τόμον Γ' Κεφ. γ').

4η Ὁ χρόνος τῆς ἀναδείξεως, ὅστις ἤρχισε τὸ 800 μ. Χ., ὁπότε, ὡς ἤδη κατεδείχθη, ἡ «Ἀγία Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία» ἐσχηματίσθη, καὶ ὁ πάπας, στέψας τὸν Καρολομάγνον αὐτοκράτορα, ἀνεγνωρίσθη ὁ ἴδιος ὡς Βασιλεὺς τῶν βασιλέων, καὶ Αὐτοκράτωρ τῶν αὐτοκρατόρων, «ἄλλος Θεὸς ἐπὶ γῆς».

Αἱ τέσσαρες ἀφ' ἐτέρου περιόδοι τῆς καταπτώσεως τῆς παπικῆς ἐπιρροῆς εἰσιν ὡς ἐξῆς:—

1η Ἡ περίοδος τῆς Μεταρρυθμίσεως, ἣτις δυνατὸν νὰ λεχθῇ ὅτι ἔσχε τὴν ἀρχὴν τῆς περὶ τὰ 1400 μ. Χ., διὰ τῶν συγγραμμάτων τοῦ Οὐϊκλιφίου, —τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε μετέπειτα ὁ Οὐσσίος, Λούθηρος, καὶ λοιποί.

2α Ἡ περίοδος τῶν ἐπιτυχιῶν τοῦ Ναπολέοντος, ἡ καθάρσεις τῶν παπῶν, καὶ τέλος ἡ ἀποβολὴ τοῦ τίτλου «Αὐ-

* Ὁ Παπισμὸς ἠγωνίσθη ἐπὶ μακρὸν διὰ τὴν ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας κυριότητα ὡς κεφαλὴ αὐτῆς, καὶ βαθμυδὸν ἀπέκτησεν ἀναγνώρισιν καὶ κυριαρχίαν* ὅτι δ' ἡ κυριαρχία αὕτη ἀνεγνωρίζετο γενικῶς εἰς τὰ 494 μ. Χ., ἀποδεικνύεται σαφῶς ἐξ ὅσων ὁ Παπικὸς συγγραφεὺς τῆς «Ἐδρας τοῦ Ἀγίου Πέτρου» λέγει, εἰς σελ. 128. Ἀφοῦ οὗτος ἀπαριθμῇ λεπτομερῶς διαφόρους πράξεις συνόδων, ἐπισκόπων, αὐτοκρατόρων κλπ. δι' ὧν ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης ἀναγνωρίζεται ὡς ἄκρος ἀρχιερεὺς, ἀνακεφαλαιοῖ ἀκολούθως ταῦτα ὡς ἐξῆς:—

«Οἱ λόγοι οὗτοι ἐγράφησαν εἰς χρονολογίαν οὐχὶ μεταγενεστέραν τοῦ 494 μ. Χ. ... Ἐν συνόλῳ, ὁθεν, εἶναι φανερὸν ἐκ τῶν προεκτεθεισῶν ἀνθεντικῶν ἀποδείξεων, ὅτι τὰ πρωτεῖα τῆς Ἐδρας τοῦ Ἀγίου Πέτρου [τῆς Ἐπισκοπῆς τῆς Ρώμης] εἶχον ἤδη ἀναγνωρισθῆναι εἰς τὸν πέμπτον αἰῶνα, ὅτι ὁ Πάπας ἐθεωρεῖτο τότε παρ' ὅλου τοῦ κόσμου ὡς τὸ κέντρον τῆς Χριστιανικῆς ἐνότητος—ὁ Ὑπατος Κυβερνήτης καὶ Διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἡγεμὼν τῶν Ἐπισκόπων, ὁ Τελικὸς Διοικητὴς ἐπὶ Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων, ἐκκαλουμένων ἐνώπιόν του ἐξ ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου, καὶ ὁ Κριτὴς καὶ Κανονιστὴς τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἐπὶ τῶν ὁποίων οὗτος προήδρευεν διὰ τῶν ἐξάρχων ἢ πρέσβεων του».

τοκράτωρ τῆς Ἀγίας Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας», ὑπὸ Φραγκίσκου τοῦ Β΄., εἰς τὸ 1800—1806 μ. Χ.

3η Ἡ τελικὴ ἀπόρριψις τοῦ πάπα ὡς διοικητοῦ τῆς Ρώμης καὶ τῶν οὕτω καλουμένων Παπικῶν Πολιτειῶν τῆς Ἰταλίας, παρ' αὐτῶν τῶν ὑπηκόων τοῦ πάπα καὶ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἰταλίας, 1870 μ. Χ., διὰ τῆς ὁποίας ὁ Ἀντίχριστος ἐγκατελείφθη ἄνευ τῆς ἐλαχίστης κοσμικῆς ἐξουσίας.

4η Ἡ τελικὴ ἐξαλειψις τῆς πλαστῆς ταύτης ἱεραρχίας περὶ τὸ τέλος τῆς «Ἡμέρας τῆς ὀργῆς» καὶ κρίσεως, ἣτις ἤδη ἔχει ἀρχίσει—καὶ ἣτις θέλει ληξεί, ὡς ἀπεδείξαμεν διὰ τῶν «Καιρῶν τῶν ἐθνῶν», μετὰ τοῦ ἔτους 1914».

ΥΠΑΡΧΕΙ ΧΩΡΟΣ ΔΙ' ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΝ;

Ἐξιχνιάσαμεν ἤδη τὴν γένεσιν τοῦ Ἀντιχρίστου ὡς προελθοῦσαν ἐξ ἀποστασίας ἐπισυμβάσης ἐν τῇ Χριστιανικῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἠκούσαμεν τὰς βλασφήμους αὐτοῦ ἀξιῶσεις ὅτι εἶναι Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅτι ὁ πάπας αὐτοῦ εἶναι ὁ Ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ—«ἄλλος Θεὸς, ἐπὶ γῆς»· ἠκούσαμεν ἐπίσης τοὺς πλήρεις βλασφημιῶν μεγαλαύχους αὐτοῦ λόγους, ὑπερηφάνως διεκδικοῦντος ὑπὲρ ἑαυτοῦ τίτλους καὶ ἐξουσίας ἀνήκοντα εἰς τὸν ἀληθῆ Κύριον τῶν κυριευόντων καὶ Βασιλέα τῶν βασιλευόντων· εἶδομεν δὲ πόσον τρομερῶς οὗτος ἐξεπλήρωσε τὴν προφητείαν, «Θέλει κατατρέχει (ἐξαντλεῖ καταναλίσκει) τοὺς ἁγίους»· εἶδομεν ἀκολούθως ὅτι ἡ ἀλήθεια, συντετριμμένη καὶ παραμεμορφωμένη ἤθελεν ὀλοσκοπεῖς ταφῇ ὑπὸ τὴν πλάνην, τὴν δεισιδαιμονίαν καὶ τὸ κράτος τῶν ἱερέων, ἔὰν μὴ ὁ Κύριος ἐπενέβαινεν, ἐγείρων εἰς τὴν κατάλληλον στιγμήν τοὺς μεταρρυνθμιστάς, καὶ βοηθῶν οὕτω τοὺς ἁγίους—ὡς εἶναι γεγραμμένον, «Καὶ οἱ συνετοὶ τοῦ λαοῦ θέλουσι διδάξει πολλούς· πλὴν θέλουσι πέσει διὰ ρομφαίας καὶ διὰ φλογὸς δι' αἰχμαλωσίας, καὶ διὰ λαφυραγωγίας πολλῶν ἡμερῶν. Καὶ διὰν πέσωσι, θέλουσι βοηθηθῆν μικρὰν βοήθειαν»—Δανλ. ια . 33, 34.

Μὲ πάσας λοιπὸν τὰς μαρτυρίας ταύτας ὑπ' ὧν, ὑπάρχει χώρος δι' ἀμφιβολίαν ὅτι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, ἐνεπνεύσθησαν νὰ γράψωσι καὶ περιγράψω-

σιν, ὡς καὶ περιγράφουσι τόσον λεπτομερῶς, δὲν ἀφεώρων τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τοῦ Παπισμοῦ ; Οὐδεμία, φρονοῦμεν, δύναται νὰ μείνῃ ἀμφιβολία εἰς οἰανδήποτε ἀπροκατάληπτον διάνοιαν διὰ τὴν Παπασύνῃ εἶναι ὁ Ἄντίχριστος, ὁ Ἄνθρωπος τῆς Ἀνομίας, καὶ ὅτι εἶναι ἀδύνατον εἰς οἰονδήποτε ἄνθρωπον νὰ ἐκπληρώσῃ τὰς προρρήσεις ἐκείνας. Αἱ ἀπαράδειγμάτιστοι ἐπιτυχίαι τῆς Παπασύνῃς, ὡς ψευδοχρίστου, ἐξαπατοῦντος σύμπαντα τὸν κόσμον. ἐξεπλήρωσαν καθ' ὅλον τὸ πλάτος τὴν πρόρρησιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, τὴν ὁποίαν εἶπεν, ἀφοῦ ἀνέφερε περὶ τῆς ἀπορρίψεώς του, τ. ἔ., « Ἐὰν ἄλλος ἔλθῃ [ἐν μεγαλαυχίαις] ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ ἰδίου ἐκεῖνον λήψετε ». — Ἰωάν. ε'. 43.

Θὰ παρατηρηθῇ ἴσως μετ' ἐκπλήξεως ὑπό τινων δι, πραγματευόμενοι τὸ ζήτημα τοῦτο, παρελείψαμεν νὰ ἀναφέρωμεν περὶ κακοηθειῶν ἐν γένει, καὶ χονδροειδῶν ἀνηθικοτήτων διαπραχθεισῶν παρὰ τῶν παπῶν καὶ ἄλλων ἐπισήμων τῆς Παπασύνῃς λειτουργῶν, ὡς ἐπίσης περὶ τῶν σκοτίων ἔργων τῆς παραλόγου θεωρίας τοῦ « ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα », τῶν ἐνεργουμένων παρὰ τῶν Ἰησουϊτῶν καὶ ἄλλων μυστικῶν ταγμάτων, τὰ ὁποῖα μετέρχονται τὸ ἔργον παντοειδῶν ἀσυννομικῶν κατασκόπων τοῦ Παπισμοῦ. Σκοπίμως παρελείψαμεν πάντα ταῦτα, οὐχὶ διότι τὰ τοιαῦτα τυγχάνουσιν ἀναληθῆ, διότι καὶ Ρωμαιοκαθολικοὶ συγγραφεῖς ἀκόμη ἀνομολογοῦσι πολλὰ τούτων, ἀλλὰ διότι ἡ σειρὰ τοῦ λόγου δὲν καθιστᾷ ἀναγκαίως τὰς τοιαύτας ἀποδείξεις. Κατεδείξαμεν, ἐντούτοις, διὰ τὴν Παπικὴν Ἱεραρχίαν (καὶ ἂν ἀκόμη ἀπετελεῖτο αὕτη ἐκ τῶν μᾶλλον ἡθικῶν καὶ εὐθέων χαρακτήρων — ὅπερ δὲν συμβαίνει, ὡς ὅλη ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ) εἶναι ὁ Ἄνθρωπος τῆς Ἀνομίας, ὁ Ἄντίχριστος, ἡ ἀπομίμησις καὶ διαστροφὴ τῆς Χιλιετοῦς τοῦ Χριστοῦ Βασιλείας, ἐπιδεξίως διασκευασθεῖσα πρὸς ἐξαπάτην.

Οἱ λόγοι τοῦ Ἀγγλοῦ ἱστορικοῦ Macaulay, χρησιμεύουσι πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ δι, τινὲς, ἄνευ τοῦ ἐκ τῶν προφητειῶν εἰδικοῦ φωτός, δύνανται νὰ ἀναγνωρίσωσιν ἐν τῷ θαυμαστῷ τῆς Παπασύνῃς συστήματι — τὴν ἀπομίμησιν τοῦ μᾶλλον ὑπερθαυμάσιου πάντων τῶν συστημάτων, τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἣτις μέλλει νὰ ἔλθῃ.

Οὗτος λέγει : Εἶνε ἀδύνατον ν' ἀρνηθῇ τις ὅτι τὸ πολίτευμα τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ρώμης, εἶναι ἀληθὲς ἀριστοῦργημα τῆς ἀνθρωπίνης [ἡμεῖς θὰ ἐλέγομεν τῆς Σατανικῆς] σοφίας. Οὐδὲν ἄλλο ἀληθῶς, εἰμὴ μία τοιαύτη πολιτεία καὶ μόνον ἡδύνατο νὰ ὑποστηρίξῃ τοιαύτας διδασκαλίας, ἐναντὶον τοιούτων ἐφόδων. Ἡ πείρα 1,200 ἐτῶν, πλήρων διαφόρων συμβάντων, ἡ ἀγχίνοια καὶ ἡ ὑπομονητικὴ μέριμνα τεσσαράκοντα γενεῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν, ἐτελειοποίησαν τὸ πολίτευμα αὐτὸ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε μεταξὺ τῶν μηχανουργημάτων, αἵτινα ἐπινοήθησαν πρὸς ἐξαπάτην καὶ καταδυνάστευσιν τῆς ἀνθρωπότητος, τὸ οὐσίτημα τοῦτο κατέχει τὴν ὑψίστην θέσιν».

ΤΟ ΟΡΙΣΤΙΚΟΝ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ.

Παρηκολουθήσαμεν τὸν Παπισμὸν μέχρι τοῦ παρόντος καιροῦ, τῆς Ἡμέρας τοῦ Κυρίου—τοῦ καιροῦ τῆς παρουσίας τοῦ Ἑμμανουήλ. Ὁ Ἄνθρωπος οὗτος τῆς Ἀνομίας ἀνεπύχθη, ἐπετέλεσε τὸ ἀπαίσιον αὐτοῦ ἔργον, καὶ ἐπατάχθη διὰ τῆς μαχαίρας τοῦ Πνεύματος—τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ. Τὸ πνεῦμα τοῦ σιόματος τοῦ Χριστοῦ κατέστησεν αὐτὸν ἀνίσχυρον, παρ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἰσχυρὰν ἐπιθυμίαν νὰ καταδιώκῃ τοὺς ἁγίους εἰσέτι ὥς καὶ πρότερον, ἀναφανδὸν καὶ γενικῶς· ἤδη δὲ ἐρωτῶμεν, ἀκολουθῶς τί μέλλει γενέσθαι ; Τί λέγει ὁ Ἀπόστολος περὶ τοῦ τέλους τοῦ Ἀντιχρίστου ;

Ἐἰς Β Θεσσαλ. β'. 8—12 ὁ Ἀπόστολος Παῦλος διακηρύττει περὶ τοῦ Ἀντιχρίστου : — « Ὅν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀνελεῖ τῷ πνεύματι τοῦ σιόματος αὐτοῦ, καὶ καταργήσῃ τῇ ἐπιφάνειᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ ». Τὸ φῶς τῆς ἀληθείας μέλλει νὰ ἐλχωρήσῃ ἐπὶ παντὸς ζητήματος. Διὰ τῆς ἐκκθέσεως τῆς δικαιοσύνης καὶ τῶν ἀδικιῶν θέλει προκαλέσῃ τὸν μέγαν μεταξὺ τῶν ἀρχῶν οὐτῶν ἀγῶνα, καὶ μεταξὺ τῶν ἀντιπροσώπων ἐκάστης ἐξ αὐτῶν — ἀγῶνα, ὅστις θέλει ἐπιφέρει τὸν μέγαν καιρὸν τῆς θλίψεως καὶ τῆς ὀργῆς. Ἐν τῷ ἀγῶνι τούτῳ τὸ κακὸν καὶ ἄδικον θέλουσι πέσει, καὶ τὸ δίκαιον καὶ ἡ ἀλήθεια θέλουσι θριαμβεύσει. Μεταξὺ ἄλλων κακῶν αἵτινα μέλλουσι νὰ ἐξολοθρευθῶσιν εἶναι ὁ Ἀντίχριστος, μεθ' οὗ συνέχεται σχεδὸν πᾶσα ἡ κακία κατὰ τὴν θεωρίαν καὶ πρᾶξιν. Ἡ ἐπιφάνεια δ' αὕτη, τὸ φῶς τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου, εἶναι ἡ αἰτία ἣτις θέλει ἐπιφέρει τὴν « ἡμεραν τῆς θλίψεως », διὰ τῆς ὁποίας, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ, ὁ Ἀν-

τίχριστος, μετὰ παντός ἄλλου πονηροῦ συστήματος, θέλουσι ἐξολοθρευθῆ. « Οὐ ἔστιν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν [συννοδευομένη μὲ τὴν ἐνέργειαν, ἢ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐνεργείας] τοῦ Σατανᾶ [τῆς Σατανικῆς ἐνεργείας καὶ δράσεως] ἐν πάσει δυνάμει, καὶ σημείοις, καὶ τέρασι ψεύδους, καὶ ἐν πάσῃ ἀπάτῃ ἀδικίας τοῖς ἀπολλυμένοις, ἀνθ' ὧν τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τὸ σωθῆναι αὐτούς· καὶ διὰ τοῦτο πέμπει αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψεύδει, ἵνα πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ ἀλλὰ εὐδοκίμησαντες τῇ ἀδικίᾳ κριθῶσιν » ἀνάξιοι νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν Χιλιετῇ Βασιλείᾳ ὡς συγκληρονόμοι μετὰ τοῦ Χριστοῦ.

Τοὺς ἀνωτέρω λόγους ἐννοῦμεν ὡς σημαίνοντας ὅτι, κατὰ τὸν καιρὸν τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου (τὸν παρόντα καιρὸν—ἀπὸ τοῦ 1874 καὶ ἐντεῦθεν), μέσῳ τοῦ συστήματος τοῦ Ἀντιχριστοῦ (ἐνὸς ἐκ τῶν κυριωτέρων ὁργάνων τοῦ Σατανᾶ πρὸς ἑξαπάτην καὶ καταδυνάστευσιν τοῦ κόσμου), ὡς ἐπίσης διὰ μέσου ὄλων τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ὁργάνων, ὁ διάβολος θέλει προβάλλει τὴν μᾶλλον ἀπελπιστικωτέραν ἀντίστασιν, κατὰ τῆς νέας τάξεως τῶν πραγμάτων, ἣτις μέλλει νὰ ἐγκαθιδρυθῇ. Οὗτος θέλει ἐκμεταλλευνθῇ καὶ τὴν ἐλαχίστην περίστασιν, καὶ πᾶσαν κληροιομικὴν ἀδυναμίαν καὶ ἰδιοτέλειαν τῆς ἀνθρωπίνης οἰκογενείας ὅπως στρατολογήσῃ τὰς καρδίας, τὰς χεῖρας καὶ τοὺς καλᾶμους αὐτῶν εἰς τὸν τελικὸν τοῦτον ἀγῶνα κατὰ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς διευκρινήσεως τῆς ἀληθείας. Προλήψεις μέλλουσι νὰ ἐξαφθῶσιν ἐπὶ ζητημάτων, ἐφ' ὧν οὐδεμία τοιαύτη ἤθελεν ὑφίστασθαι ἐὰν ἡ ἀλήθεια ἐβλέπετο εὐκρινῶς· ἐμπαθῆς δὲ ζῆλος θέλει προκληθῇ καὶ ἐνώσεις τῶν θιασωτῶν αὐτῶν θέλουσι σχηματισθῇ αἵτινες θέλουσιν ἀπατήσῃ καὶ ἀποπλανήσῃ πολλούς. Θέλει δὲ συμβῇ οὕτως, οὐχὶ διότι ὁ Θεὸς δὲν κατέστησε τὴν ἀλήθειαν ἀρκούντως σαφῇ ὅπως ὁδηγῶσι πάντας τοὺς ἀληθῶς ἀφιερωμένους, ἀλλὰ διότι οἱ μέλλοντες νὰ πλανηθῶσι δὲν ἦσαν ἀρκούντως πρόθυμοι νὰ ἐκζητήσωσι καὶ χρησιμοποιήσωσι τὴν ἀλήθειαν, ἣτις ἐχορηγήθη αὐτοῖς ὡς « τροφή ἐν καιρῷ ». Οὕτω δὲ θέλει καταδειχθῇ ὅτι ἡ ἀποπλανηθεῖσα τάξις δὲν ἐδέχθη τὴν ἀλήθειαν ἐν

τῇ ἀγάπῃ αὐτῆς (ἢ ἐξ ἀγάπης πρὸς αὐτήν), ἀλλὰ μᾶλλον ἐκ συνηθείας, τυπικῶς ἢ ἐκ φόβου. Ἡ δὲ διαβεβαίωσις τοῦ Ἀποστόλου φαίνεται νὰ εἶναι ὅτι, εἰς τὸν ἐπιθανάτιον αὐτόν ἀγῶνα τοῦ Ἀντιχρίστου, μεθ' ὅλην τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπόκτησιν καὶ αὔξησιν δυνάμεως παρ' αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ διὰ νέων στρατηγημάτων, ἀπαιτῶν καὶ συνδυασμῶν, ὁ ἀληθὴς Κυριάρχης τῆς γῆς, ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων, ἐν τῷ καιρῷ τῆς παρουσίας αὐτοῦ θέλει ὑπερισχύσει καὶ τέλος, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μεγάλης θλίψεως, θέλει δλοσχερῶς ἐκμηδενίσει τὸν Ἀντίχριστον καὶ διαπαντὸς ἐξολοθρεύσει τὴν ἐξουσίαν καὶ τὰς ἀπάτας αὐτοῦ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν τρόπον καθ' ὃν ἀκριβῶς ὁ τελικὸς οὗτος ἀγὼν πρόκειται νὰ διεξαχθῇ, δὲν δυνάμεθα νὰ παράσχωμεν εἰμὴ νύξεις καὶ μόνον, αἵτινες κατὰ μέγα μέρος βασίζονται ἐπὶ τῶν συμβολικῶν ἀπόψεων, τῶν παρεχομένων ἡμῖν περὶ τοῦ ἰδίου συστήματος ἐν τῇ Ἀποκαλύψει. Ἡμεῖς ἀπεκδεχόμεθα ὅτι, ἀνὰ σύμπαντα τὸν κόσμον, θέλουσι βαθμηδὸν σχηματισθῇ δύο μεγάλαι μερίδες — ἀπὸ ἀμφοτέρων ἐκ τῶν ὁποίων οἱ πιστοὶ καὶ νικῶντες ἅγιοι θέλουσι τηρήσει ἑαυτοὺς κεχωρισμένους.

Αἱ δύο αὗται μεγάλαι μερίδες θέλουσιν ἀποτελεῖσθαι ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐκ τῶν Σοσιαλιστῶν, Ἑλευθεροφρόνων, Ἀπίστων, τῶν δυσφορούντων καὶ τῶν ἀληθῶν φιλελευθέρων, τῶν ὁποίων οἱ ὀφθαλμοὶ ἄρχονται διανοιγόμενοι ὅσον ἀφορᾷ τὰ γεγονότα ἐν σχέσει πρὸς τὴν πολιτικὴν, τε καὶ θρησκευτικὴν κακοδιοίκησιν καὶ τὸν δεσποτισμὸν. Ἀφ' ἑτέρου, θέλουσι βαθμιαίως συμμαχήσει πρὸς ἀλλήλους οἱ πολέμοι τῆς ἀνθρωπίνης ἐλευθερίας καὶ ἰσότητος — Αὐτοκράτορες, Βασιλεῖς, Ἀριστοκράται, καὶ ἐν στενῇ πρὸς πάντας αὐτοὺς συμπαθείᾳ θέλει διατελεῖ ἡ ἀπομίμησις τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὁ Ἀντίχριστος, ὑποστηρίζων τοὺς πολιτικοὺς τῆς γῆς δεσπότας, καὶ ὑποστηριζόμενος παρ' αὐτῶν. Ἀναμένομεν, ὡσαύτως, ὅτι ἡ πολιτεία τοῦ Ἀντιχρίστου θέλει τροποποιηθῇ κατὰ τι καὶ μαλακυνθῇ, ὥστε νὰ προσελκύσῃ τὴν συμπάθειαν καὶ ἐνεργὸν σύμπραξιν (οὐχὶ τὴν πραγματικὴν ἔνωσιν) ἐκείνων ἐξ ὧν τῶν ἀποχρώσεων τῶν Διαμαρτυρομένων, οἵτινές εἰσι διατεθειμένοι

πρὸς τοῦτο, καὶ οἷτινες καὶ σήμερον ἀκόμη ὑπερεπιθυμοῦσι μίαν τοιαύτην ὀνομαστικὴν ἔνωσιν μετ' ἀλλήλων καὶ μετὰ τῆς Ρώμης—λησμονοῦντες ὅτι ἡ μόνη ἀληθὴς ἔνωσις εἶναι ἡ ἀπορρέουσα ἐκ τῆς ἀληθείας καὶ στηριζομένη ἐπὶ ταύτης, καὶ οὐχὶ ἡ ἐπὶ συμβόλων πίστεως, συνελεύσεων καὶ νόμων. Ὅσον ἀπίθανος καὶ ἂν φαίνεται εἰς τινὰς ἡ τοιαύτη σύμπραξις μεταξὺ Διαμαρτυρομένων καὶ Καθολικῶν, ἡμεῖς διαβλέπομεν ἀλάνθαστα σημεῖα τῆς ταχείας αὐτῆς προσεγγίσεως. Αὕτη ἐπισπεύδεται διὰ τῶν κρυφίων ἐνεργειῶν τῆς Παπῶννης μεταξὺ τῶν ὁπαδῶν της, δι' ὧν, οἱ πολιτικοὶ ἄνδρες, οἱ ἐπιθυμοῦντες τὴν μετὰ τοῦ Παπισμοῦ συνεργασίαν, ὑποστηρίζονται εἰς τὴν κατάληψιν περιβλέπτων θέσεων εἰς τὰς κυβερνητικὰς ὑποθέσεις.

Δυνάμεθα ἐπίσης νὰ προσδοκῶμεν ὅτι θέλομεν ἴσως μετ' οὐ πολὺ θεσπιζομένους νόμους, διὰ τῶν ὁποίων ἡ προσωπικὴ ἐκάστου ἐλευθερία θέλει βαθμιαίως περισταλῇ, ὑπὸ τὴν πρόφασιν τῆς ἀνάγκης καὶ τῆς δημοσίου εὐημερίας, μέχρις οὗ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, θὰ παραστῇ ἐπὶ τέλους ἀνάγκη τῆς διατυπώσεως «ἀπλοῦ τινος νόμου περὶ θρησκείας», καὶ τοιουτοτρόπως Ἑκκλησία τε καὶ Πολιτεία θέλουσι ἐνωθῇ μέχρι σημείου ὥστε νὰ κυβερνήσωσι καὶ αὐτὸς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ νόμοι οὗτοι ὅσον δῆποτε ἀπλοῖ καὶ ἂν θὰ γέλνωιν ὅπως προσαρμόζωσιν εἰς πάσας τὰς καλουμένας «ὀρθοδόξους» (ἡ δημῶδεις) θρησκευτικὰς θεωρίας, θέλουσιν εἶσθαι προωρισμένοι νὰ καταπνίξωσι καὶ παρακωλύσωσι τὴν περαιτέρω αὐξήσιν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν χάριν καὶ εἰς τὴν γνῶσιν τοῦ ὁ,τι ἦδη εἶναι «τροφή ἐν καιρῷ». Ὡς πρόφασις πιθανῶς θὰ προβληθῇ ἡ πρόληψις καὶ περιστολὴ τοῦ σοσιαλισμοῦ, τῆς ἀπιστίας καὶ τῶν πολιτικῶν ἀναστατώσεων ἐκ μέρους τῶν κατωτέρων καὶ ἀνεξαριτήτων τάξεων.

Εἶναι πασιφανὲς ὅτι, ὡς μέρος τῆς θλίψεως τοῦ ἔγγυς μέλλοντος, καὶ πρὶν ἀκόμη ἡ δριμύτης τῆς μεγάλης θλίψεως τῆς «Ἡμέρας αὐτῆς τῆς ὀργῆς» ἐκραγῇ ἐπὶ τοῦ κόσμου καὶ ἀφανίσῃ ὅλον τὸν κοινωνικὸν τῆς γῆς οργανισμόν (παρασκευάζουσα οὕτω τὸ ἔδαφος διὰ τὸν νέον καὶ καλλίτερον τοι-

οὔτιον, τὸν ὑποσχεθέντα ἐπὶ τὸν ἀληθῆ Χριστόν) θέλει λάβει χώραν αὐστηρά τις περίοδος πειρασμοῦ καὶ δοκιμασίας τῆς ἀληθοῦς ἀφιερωμένης Ἐκκλησίας, κατὰ πολλὰ ὁμοία πρὸς τὴν ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ θριάμβου τῆς Παπwsύνης τοιαύτην· μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τόρᾳ αἱ μέθοδοι τῶν διωγμῶν θέλουσιν εἶσθαι μᾶλλον ἐξηυγενισμένοι, καὶ θὰ συμβιβάζωνται κάλλιον πρὸς τὰς μεθόδους τοῦ πολιτισμοῦ τῆς σήμερον· τὰ δόξα καὶ αἰχμηρὰ καρφία, αἱ τανάγλες καὶ τὰ βασανιστήρια ὄργανα, θὰ ἔχωσιν ἤδη μορφὴν σαρκασμῶν μᾶλλον, καταγγελιῶν, περιορισμῶν τῶν ἐλευθεριῶν, καὶ παρανόμων κοινωνικῶν, οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν ἀπομονώσεων. Ἀλλὰ περὶ τούτων, καὶ τῶν νέων συνδυασμῶν τοὺς ὁποίους ὁ Ἀντίχριστος θέλει καταρτίσει κατὰ τὸν τελικὸν αὐτὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς ἰδρύσεως τῆς ἀληθοῦς Χιλιετοῦς Βασιλείας, θέλομεν εἶπει πλείονα ὅσον οὔπω.

Κλείοντες ἤδη τὸ παρὸν κεφάλαιον ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐντυπώσωμεν καὶ πάλιν εἰς τὸν ἀναγνώστην τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ Παπwsύνη εἶναι ὁ Ἀντίχριστος, οὐχὶ συνεπείᾳ τῆς ἡθικῆς αὐτοῦ λοξοβασίας, ἀλλὰ διότι εἶναι ἡ ἀπομίμησις τοῦ ἀληθοῦς Χριστοῦ καὶ τῆς ἀληθοῦς Βασιλείας. Διότι δὲ πλείστοι τῶν Διαμαρτυρομένων ἀδυνατοῦσι νὰ κατανοήσωσι τὸ γεγονὸς αὐτὸ διὰ τοῦτο θέλουσιν ἐξαπατηθῆ ὥστε νὰ συμπράξωσι μετὰ τῆς Παπwsύνης πρὸς καταπολέμειν τοῦ ἀληθοῦς Βασιλέως τῆς Δόξης.